

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Sanderi Angli Doct. Theol. De Origine Ac
Progressu Schismatis Anglicani Libri Tres ...**

Sander, Nicholas

Coloniæ Agrippinæ, 1610

De duorum Catholicorum lapsu, deque ijs quæ Deus per eosdem operatus
fuit. Cap. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64680)

De duorum Catholicorum lapsu, de quibus quibus
Deus per eosdem operatus fuit.

CAPVT II.

Faciunt inaudita crudelissimaque Hæreticorum, quibus Catholicos prosequuntur tormenta, ipsique adeo actus & fraudes, quibus illos peruertere & transuersum agere conantur: vt humanorum operum inspector & arbiter Deus nonnullos cadere patiarur, qui de suis sibi viribus abundè omnia pollicebantur; vt ita nos per talium casus & lapsus nostram infirmitatem agnoscamus, & victorias à fidei Catholicæ hostibus relatos soli Diuinæ bonitati feramus acceptas. In hac itaque de qua tractamus persecutione, Deo permittente, duo Catholicam religionem professi, tormentorum metu superati fidem suam eiurauerunt (quemadmodum in alijs quoque persecutionibus aliquando legimus accidisse, verum eo modo & ratione, vt non ipsi tantum à lapsu surrexerint, sed alios etiam Apostatas in veritatis viam reuocarint, vniuersumque Catholicum populum præstare admodum ædificarint. Erat inter hos Sacerdos Antonius Tirelus, qui primùm metu superatus, mox verò ambitione ac promissis etiam expugnatus ad Hæreticorum partes transfugit, & à Regina ministris persuasus multos primarios Angliæ nobiles, cumque his Doctorem V Vilhelmum Alanum, Patres Societatis Iesu, ac alios etiam Sacerdotes accusauit, quod Romæ cum Gregorio xii. fœ-

licis
glia
ins re
fraus
tem,
hodie
sueue
dum i
tuser
dia ef
atque
rans a
ter eu
itaque
tentia
& tra
regni
osabi
Nobi
culan
glia, v
set, m
quod
è quo
terea
clarat
mini
& po
homi
ria v
que a
se eff
gotiu
pera

licis recordationis Romano Pontifice de Angliæ Regina sustollenda, deque vniuerso eius regno turbando tractauissent: qua quidē fraude & prætextu impiam suam crudelitatem, crudelemque impietatem, etiam qui hodiè regnum illud administrant, tegere cōsueuerunt. Vix præfatus Sacerdos in profundum illud Apostasiæ Barathrum præcipitatus erat, cum ecce tibi Deus, qua misericordia est, manum continuò suam illi porrigit, atque vt peccatum suum agnoscens & deplorans ad fidem Catholicam reuertatur, suauiter eum pellicit atque inuitat. Constituens itaque Angliæ regno egredi, ac seriam pœnitentiam de peccatis suis aliqua cum quiete & tranquillitate agere, priusquam præfati regni terminos excederet, scripto errores suos abiurauit; vanitatemque suam in multis Nobilibus, Catholicis & Innocentibus accusandis, confessus est. Egressus itaque Angliæ, vbi aliquandiu Catholicam vitam egisset, mox vel à Diabolo deceptus, vel alio quodam vano respectu insecatus, ad regnum è quo profugerat reuertitur. Cum autem interea temporis, quo is abfuerat, fidei suæ declaratio, & iniusta accusatio diuulgata esset, ministri Regij apprehensum, qua blanditijs & pollicitationibus, qua minis & terroribus hominem eo impellere conati sunt, contraria vt declaratione priorem euerteret, quosque antè accusarat, verè ac meritò delatos à se esse asseueraret. Vt autem totum hoc negotium maiore cum solennitate & applausu perageretur, Apostatæ illi iniunxerunt, vt

a s coram

coram vniuersa multitudine fidem publicè confiteretur, quæ scripserat, infitaretur, Catholicam religionem eiuraret, omniaque illa quæ in prima sua accusatione cõtra Sacerdotes & Dei seruos continebantur, confirmaret. Promisit miser se obtemperaturum; rerum mox conscientia aliud dictante, ipsoque Deo quiescere eum non permittente, postquam huc illucque oculos coniecisset, re tota Deo commendata, eo quo dicemus modo, se gerere & tractare constituit.

Eo die, quo Antonius Tirelus declarationem suam facturus erat, Sathanæ ministri vniuersam multitudinem in forum S. Pauli (vbi templum totius ciuitatis maximum populosissimumque spectatur) inuicauerunt, vt spectaculo illi ac triumpho adeò abominabili de fide Catholica agendo interessent. Confluxit ingens nobilium, Ecclesiasticorum, ac Consiliariorum populus, auidus audiendi ea, de quibus ab aliquot iam diebus tota passim vrbe rumor erat disseminatus. Collectis iam omnibus atque in Auditorio congregatis, ipse Antonius Tirelus, facto silentio, vultu nescio quam turbationem ac animi motum præ se ferens, simul ac pulpitem conscendit, causas collectæ multitudinis ac tantæ hominum frequentiæ aperire instituit. Deinde verò se maximum grauissimumque peccatorem, Dei ac illius Ecclesiæ, à qua descauerat hostem, & proborum innocentumque hominum contra ius & æquitatem persecutorè, accusatoremque appellauit. Cũ eccetibi plura dicere aggredientè; ac quem admodum

dū ipse Catholicus esset, utq; ab Hæreticis circumuentus fuisset declaraturū, imperato cōfessim silētio, vi ex suggestu detraxerūt. Verūm ille magnā schedarū vim, in quibus fidē suam profitebatur, hæreses abiurabat, & falsò Sūmum se Pontificē, Sacerdotes, & nobiles Catholicos, persuadētibus Reginae ministris accusauisse fatebatur, in populū conijciens, clara subinde voce exclamabat, Quoniā loquēdi mihi facultas non conceditur, istæ vobis schedæ satis superq; indicabūt, quid credam ac quid sentiā, omniaq; ea quæ circa me gesta sunt liquido & veraciter declarabunt. Ego sanè animā meā Deo, corpus autē omnib. tormentis ac pœnis, quas Reginae crudelitatis administri inferre mihi poterunt offero : sciēs tot ac rātis affici me non posse, quot & quātas pro meritū me fuisse confiteor. Dicit omnino nō potest quomodo his auditis totū auditoriū turbauerit, Londinū, illiusq; hæretici tumultuati sint, quāq; è cōtra voluptati Catholicis hæc audire ac spectare fuerit. Donec tandem Sacerdos ille à Reginae ministris in horribilem carcerem detrusus, multis exquisitis & atrocibus supplicijs fuit excarnificatus.

Alter Apostata adolescens fuit virtutibus antè lapsū cumulatissimus, qui propter naturale quandā simplicitatē ab Hæreticæ prauitatis affectis & ministris à recta rationis semina fuit depulsus. Erat huic nomen Ioannes Chapina, qui simulac à sana doctrina descivisset, iam in libertate constitutus, propriæ conscientix remorsum experiri, pœnitentia duci, suamque sortem deplorare incepit.

Vnde

Vnde ad amicorum suorum non neminem, quem in carcere pro fide Catholica detentū reliquerat, in hæc verba breue epistolium exarauit.

Constituto mihi cum socijs meis, ante Iudicij tribunal, eam vt sententiam exciperem, qua morti adiudicato Deus pro infinita sua Misericordia Martyrij coronam pariter adiudicaret. Succurrerunt confestim mihi (pro dolor) ministrorum hæreticorum illecebræ, quibus Prædite animum meum delinierant. Iisdem itaque & tunc inescatus, mortis timore consternatus, ac vitæ dulcedine expugnatus, breui & momentaneo huic quod in hoc seculo degitur tempori, inmarcescibilem coronam postposui. Nunc autem ad instar ouis perditæ oberrans, animum intolerabili dolore tanquam clauo aliquo trabali transfixum agrè circumfero. Vestrarum itaque partium fuerit, pro me apud Deum intercedere ac meo exemplo alios, ne quid de proprijs sibi viribus polliceantur, neque aures hæreticorum serpentinis sibilis accommodent, admonere.

Postquam Catholici rescuissent, quàm malè infortunatè illū adolescentē lapsus tuus haberet, animos denuò sumpserunt, feruentique oratione Deum conuenerunt, quatenus

Catholicos cæteros vniuersos dextra sua protegeret, neque similiter labi aliquando pateretur.

tur.

M.